

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A.**, so sídlom v P., zastúpenej JUDr. I. H., advokátkou so sídlom v P., proti žalovanej **E. H.**, bývajúcej v P., **o zaplatenie 222,73 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 13/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 2. júla 2013, sp. zn. 6 Co 57/2013, v spojení s opravným uznesením z 3. septembra 2013, sp. zn. 6 Co 57/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom (druhým v poradí) z 31. januára 2013 č.k. 9 C 13/2010-128 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 36,20 Eur s 10 % ročným úrokom z omeškania od 5. marca 2009 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že 26. januára 2009 žalobkyňa prevzala osobné motorové vozidlo patriace žalovanej na opravu prevodovky a rýchlostného stupňa č. 5 a žalovaná zaplatila 350 Eur ako zálohu. Opravu prevodovky však vykonal iný subjekt (nie žalobkyňa) a to E., ktorá aj následne (v rámci reklamácie) opakovane túto prevodovku na vozidle patriacom žalovanej opravila. Záloha 350 Eur zaplatená žalovanou žalobkyni pri prijímaní zákazky, bola na účely opravy prevodovky „postúpená“ spoločnosti E.. Žalobkyňa však faktúrou č. X. vyúčtovala žalovanej za montáž a demontáž prevodovky, kontrolu spojky a materiál sumu 222,73 Eur a zaplatenie tejto sumy bolo podstatou konania v tejto veci. Súd prvého stupňa právne posúdil vec podľa ustanovenia § 636 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (zmluva o dielo). Žalobkyňa si

v konaní uplatnila nárok na zaplattenie peňaznej sumy (okrem iného) za montáž a demontáž prevodovky, no opravu prevodovky na automobile žalovanej však vykonala spoločnosť E., nie žalobkyňa a teda táto nemala nárok na úhradu nákladov zodpovedajúcim montáži a demontáži prevodovky. Žalobkyňa zložila zálohu na opravu vozidla 350 Eur, čo predstavovala odhadom stanovenú cenu opravy, následne žalobkyňa zvýšila cenu opravy ešte o 222,73 Eur, s takýmto prekročením ceny opravy však žalovaná nesúhlasila, a týmto odstúpila od zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou. Opravu motorového vozidla tak pre žalovanú vykonal iný subjekt. Súd prvého stupňa žalobe vyhovel čiastočne a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 36,20 Eur ako náklady na súčiastky, ktoré žalobkyňa namontovala do vozidla žalovanej (po oprave prevodovky) – tutela cz-25 – 2 kusy, materiál v podobe hadice – 3 kusy, spona NS – 2 kusy a materiál WD-40 – 1 kus. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 2. júla 2013, sp. zn. 6 Co 57/2013 (v poradí druhým) potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým sa v prevyšujúcej časti žaloba zamietla, vo výroku o trovách konania a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zmietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil, poukázal na to, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu v dokazovaní a vec správne právne posúdil. Vzhľadom na odvolacie námietky poukázal na to, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o dielo a jej podtypu – zmluvy o oprave a úprave veci podľa ustanovení Občianskeho zákonníka aj za použitia interpretačného pravidla podľa § 35 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že žalobkyňa auto neopravila, vymenila vadnú prevodovku za inú prevodovku, no tiež vadnú (namiesto „päťky“ fungovala „spiatočka“). Žalobkyni nemožno priznať nárok na zaplattenie ceny opravy, pretože k nej nedošlo, nemožno uznať jej argument, že vykonala demontáž prevodovky a následne montáž inej prevodovky, pretože toto nezodpovedá obsahu dojednaného záväzku, ktorým sa sledovala oprava vozidla. Žalobkyňa je autorizovaným autoservisom, mala vo veci postupovať s odbornou starostlivosťou a „nedodať“ službu s vadnou prevodovkou bez ohľadu na to, kto prevodovku zadovážil. Vyúčtovanie nákladov na montáž vadnej súčasti veci autorizovaným servisom postráda logiku. Poukázal na ustanovenia § 632 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a podotkol, že dodávateľ sa vystavuje možnosti žiadať od neho relatívnu satisfakciu za vznik nemajetkovej ujmy podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Tvrdila, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa je zmätočný, nepreskúmateľný a odporuje zákonu. Odvolací súd sa nezaoberal odvolacími námietkami žalobkyne, poukazuje na zrejme nesprávnosti, nepresnosti v napadnutom rozsudku a na to, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu dovolateľka v podstate namieta nesprávne skutkové zistenia a v súvislosti s tým nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne rozhodnutia odvolacieho súdu, súdu prvého stupňa a domáha sa ich zrušenia.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané v súlade s ustanovením § 240 ods. 1 O.s.p. skúmal, či je tento opravný prostriedok v danom prípade prípustný. Dospel pritom k záveru, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie, proti ktorému Občiansky súdny poriadok dovolanie nepripúšťa.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Z ustanovenia § 238 O.s.p. vyplýva, že dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase

začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Citovaným ustanovením zákonodarca vyslovuje neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení limitovanom už uvedenou hranicou (výškou). V týchto prípadoch, zo zákona je teda vylúčená prípustnosť dovolania i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Neprípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 5 O.s.p. sa vzťahuje v zmysle § 372i ods. 7 O.s.p. iba na konania, v ktorých súd rozhodol po nadobudnutí účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., t.j. po 1. septembri 2003, čo je aj daný prípad.

V prejednávanej veci žalobkyňa požadovala od žalovanej peňažné plnenie 222,73 Eur s príslušenstvom. Súd prvého stupňa rozsudkom z 31. januára 2013 č.k. 9 C 13/2010-128 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 36,20 Eur s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa napadla žalobkyňa odvolaním. Krajský súd v Prešove rozsudkom, ktorý je napadnutý dovolaním žalobkyne, potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým sa v prevyšujúcej časti žaloba zamietla (t.j. ohľadom zaplataenia 186,53 Eur s príslušenstvom, pretože v časti 36,20 Eur je rozsudok súdu prvého stupňa právoplatný, pretože ho nenapadla odvolaním žalovaná). So zreteľom na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. bolo potrebné vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom.

Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (14. októbra 2009) predstavovala 295,50 Eur, jej trojnásobok 886,50 Eur. Dovolanie žalobkyne teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy. Na danú vec sa teda vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 353/2003 Z.z., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo

uznesení), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobkyňa neznemožnila uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti žalobkyne pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jej názoru dôjsť zmätočnosťou, nepreskúmateľnosťou rozsudkov súdov, nedostatkom riadneho odôvodnenia.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka žalobkyne nie je dôvodná.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý

je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že

aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

Za týchto okolností nemožno vyvodit' záver, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta tiež, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne irelevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Záverom dovolací súd k námietkam dovolateľky ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. prípustný a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., odmietol, lebo smerovalo proti takému rozhodnutiu,

proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že v dovolacom konaní nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2014

JUDr. Viera Petříková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová